

Vsi črni trobentači
ne zaobrnejo tvojega tihega leta
in železne čeljusti
hlastajo za tabo v prazno.
Nezavedna si bolj
kot duša stokajoče narave,
a vendar te ista večna roka obnavlja,
isti glas, ki te je iz ničā priklical.
Nič ne odtehtaš v boju med dobrimi in hudobnimi angeli,
po lastni drhteči poti hitiš
daleč od žalostnih src,
počitek obljubljaš.
Drobna tolažba
v črnem, grozljivem ozračju,
starci in starke te bodo pozdravljali
in mahali z veselimi zastavami.

UPANJE, DA ZRASE V DREVO

Jana Štroblová

Samota kot kamen.

Tod hodijo vrani
in svetilke.

Kraj aster. Jama — les v zemlji.

Plahutanje nespečnosti.

Poznam...

Tulimo v mesec, grizemo lubje z dreves, ližemo zemljo,
mi ljudje.

Ko da se v nas izvira greh šele dram.

Zadrtā trska strahu

se naposled le vname... V meni in tebi. V Sodomi in Gomori.

Sele potem bova jela graditi barko, plovečo vero —

Potop se vali nad nas

Ravnodušnost, potop, kje je tvoja papirnata ladja, papirnata jadra,
papirnata vesla, vsaj ladjica iz lubja, ki bi naju ponesla,
izmisli si upanje,

morda naju ne zaduši čas
v lupinici naju dveh,
naju dveh, naju dveh,
naju obeh.

A drugi že dolgo hodijo
pod vodo, pod vodo,
zatiskajo si oči pred potopom, zato jim zrasedo škrge,
zakaj ne.

Zdaj spe.

Tu doli, medtem ko nebo bedi.

Tulimo v mesec, grizemo lubje z dreves, tod hodijo vrani
in svetilke, tod zija jama — les v zemlji,
upanje, da zrasede v drevo,

Ki pride po nas

Kje je tolažba, da ne bi več legala na strah,
strah v lesu, strah v pernici, strah v astrah.
da preživiva ravnodušnost

— te dneve do smrti —

tudi midva,

midva, midva,

midva oba?

K nama prihajajo vrani
in svetilke, plahutanje nespečnosti,

Strah

Samo še les v zemlji.

Samota kot kamen.

Prevedel Ivan Minatti